

0330 – 30. mars

Så vend dere nå til festet (Kristus), dere som ligger fanget i et håp. Sak 9: 12.

Hvordan kan jeg vende meg til festet, begynne å tro på Kristus, mens jeg ennå er så full av synd, eller så hard, lettsindig, ugudelig? Slik spør mang en bunden sjel.

Slik er du konstant bare vendt mot deg selv. Men hvis en sier til deg: Du tror ikke Guds ord, du gjør tvert imot Gud til en løgner. Da sier du: Nei, jeg tror jo ordet om Kristus, jeg tror jo at hans forsoning er nok, og hans kjærlighet er stor. Men feilen ligger hos meg. Det er mitt hjertes hardhet, min forferdelige selvsikkerhet og falskheter, min fryktelige kjærlighet til synden osv., som er hele problemet, og som gjør at jeg ikke kan tro.

Men da ser vi jo at du vender deg klart bort fra festet, til deg selv, og tror ikke Guds vitnesbyrd om sin Sønn; Nemlig at det nettopp er som helt fortapte, han skal frelse oss. Men du vil endelig komme som en som først har forbedret seg. Du har ikke klart for deg, og tror dermed ikke det Kristus sier; at du først ved troen må bli innpodet i ham. D. v. s. først som ugudelig bli rettferdiggjort og benådet, fylt med troens fred og fryd, før du i det hele tatt kan begynne å bære frukt.

Så vend dere nå til festet, dere som ligger fanget i et håp. Vi gjentar det ennå en gang. Det er hele din ulykke, at du ikke straks vender deg til festet. Isteden vender du deg til tusen andre kanter. Og tenker, forsøker, venter og håper, – håper på alt annet. Ja, ligger fanget i et håp og en venting på noe merkelig som ennå må foregå inne i ditt eget hjerte. En slags forløsning som skal skje der, – forløsning fra en spesiell synd, fra onde tanker, fra hardheten, lettsindigheten, maktesløsheten.

Men den forløsningen som er skjedd i Jesus Kristus, den står skjult i en tåkete bakgrunn. Der er det feilen ligger! Og de er utallige, ja, har ingen grenser, alle de betingelser og forbehold som tankene da er opptatt med, og som en ligger fanget i.

Men at Guds Sønn døde for oss, og at alt dermed er fullbrakt, at nådens kilde strømmer over – langt mer enn syndens flod – og det for alle syndere, – det betyr visst ikke noe som helst for sjelen, det farer en lett over!

Å, våkn da opp! Stopp nå opp for dette eneste som gjelder i all evighet! At all verdens synder allerede er utslettet. At Gud allerede er forsonet og tilfredsstillt, og brenner i kjærlig lengt etter å få gi deg nåde av bare nåde. For det er ingen virkelig nåde, hvis den ikke er virkelig uforskyldt.

Ha da klart for deg at alle de alvorlige ordene som Gud taler, og som krever noe av oss, er lovens ord. Og at disse bare har ett eneste mål, nemlig at hver munn skal bli lukket, og hele verden skal stå straffskyldig for Gud. At alle disse alvorlige ordene, som ofte tynger deg, bare er sagt til de lettsindige og løsslupne gudsforakterne, som aldri har noen tanke for himmelen. Og til de selvsikre hyklerne og egenrettferdige fariseerne, som tror de har alt i orden med evigheten.

Det er slett ikke talt til de stakkars synderne som dømmer og refser seg selv. Som gjerne vil ha både den rette omvendelse og tro, anger og bønn. Men aldri finner noe av dette hos seg selv slik de synes det bør være. Nei, til dem forkynner Guds ord bare nåde, kjærlighet og forlatelse.

«Så vend dere nå til festet, dere som ligger fanget i et håp», sier Herren, «Også i dag forkynner jeg at jeg skal gi deg dobbelt igjen». «Også i dag!» Å, ja, i dag forkynner han samme nåde til deg! Også i dag forkynner Gud forløsning for dem som er bundet!

I disse dager hører vi mye forkynnelse om Kristi lidelse. Vi følger vår Frelser på hans smertes vei. Vi ser ham i Getsemane-hagen hvor han svetter blod. Vi hører ham rope ut på korset, det hele Skriften hadde forutsagt om soningsverket: Det er fullbrakt! Og vi ser ham, i kraft av den samme forsoning, straks benåder til og med en røver, og lar ham få del i hele den salige frukten av sin død gjennom det herlige løftet: I dag skal du være med meg i Paradis!

Skulle vi ikke nå snart la vår vantros stadige utsettelse ta slutt, og straks kaste oss i hans armer? Skulle vi ikke gjennom alt dette nettopp se at hans kjærlige armer er rakt ut mot oss alle sammen? Hører vi ikke disse ordene fra hans egen munn: «Også i dag forkynner jeg at jeg skal gi deg dobbelt igjen»? «Kom til meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, og dere skal finne hvile for deres sjeler».

Ja, ennå en gang: Dere som ligger fanget i et håp – hvorfor venter dere med å vende dere til festet? Skal du selv bli mer verdig, eller skal Gud bli mer nådig?

Nei, la det nå skje i dag at du vender deg til festet. Ta det store, viktige skrittet og be om fullkommen benådning, om å bli tatt inn i hans pakt og samfunn, av bare uforskyldt nåde, utelukkende på hans blods grunn!

Å, ta det store skrittet i dag! Og vit at ennå har ingen fattig synder tatt det skrittet forgjeves. Tenk ikke at du først må ha en lang bønn. Se på røverens korte bønn, og hvordan han straks fikk dette trøstens svar: I dag skal du være med meg i Paradis.

Men én ting skal du vokte deg for, som for døden, nemlig å søke svaret i ditt eget hjerte, i dine følelser.

Nei, se svaret i Guds eget ord! Ta svaret her i Guds egne løfter: «Også i dag forkynner jeg at jeg skal gi deg dobbelt igjen» («for alle dine synder» Jes 40: 1–2). Han gir nåde av bare nåde. Lovet være Gud!